

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 03 0 K 020561 21 Kž 4
Sarajevo, 01.02.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Marić Slavka kao predsjednika vijeća, Radošević Sonje i Neradin Emira kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Roić Živane, u krivičnom predmetu protiv optuženog B. A., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog B. A., izjavljenoj protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 020561 21 Kv 5 od 14.01.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 01.02.2021. godine, donio je sljedeće

R J E Š E N J E

Žalba branitelja optuženog B. A. izjavljena protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 020561 21 Kv 5 od 14.01.2021. godine, odbija se kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 020561 21 Kv 5 od 14.01.2021.godine, prema optuženom B. A. protiv kojeg se vodi krivični postupak zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), produžen je pritvor za još dva (2) mjeseca, tako da mu po tom rješenju pritvor može trajati najduže do 14.03.2021. godine ili do nove odluke suda. Pritvor je optuženom produžen iz razloga propisanog u članu 146. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH).

Protiv navedenog rješenja žalbu je izjavio branitelj optuženog B. A., advokat H. B. iz Tuzle, zbog bitne povrede odredba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijano rješenje preinači i prema optuženom ukine mjera pritvora, a umjesto pritvora odrede mjere zabrane iz čl. 140. i 140a. ZKP FBiH ili da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Ovaj sud je pobijano rješenje ispitao u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog, a potom i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. u vezi sa članom 338. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepeno rješenje, branitelj optuženog u žalbi navodi da su u pobijanom rješenju u pogledu zaključka suda o postojanju osnovane sumnje da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret potvrđenom optužnicom, potpuno izostali razlozi koji se odnose na umišljaj njegovog branjenika. S tim u vezi branitelj u žalbi ističe da je prvostepeni sud pri ocjeni postojanja osnovane sumnje kao općeg uvjeta za pritvor, u pobijanom rješenju samo prezentirao dokaze izvedene tokom istrage, ali je propustio da iznese razloge koji se odnose na subjektivnu stranu krivičnog djela za koje se njegov branjenik tereti, tačnije, da li je optuženi bio svjestan da preduzetim radnjama može usmrtno oštećenog i da li je takvu posljedicu htio ili barem na nju pristao, a što je prema navodima iz žalbe branitelja bilo neophodno, posebno kada se ima u vidu da je u predmetnom događaju došlo do tuče između optuženog i oštećenog bez upotrebe bilo kakvih pogodnih sredstava za počinjenje navedenog krivičnog djela. Zbog navedenog su po mišljenju branitelja optuženog, u pobijanom rješenju izostali razlozi o ovim odlučnim činjenicama i učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog B. A. nisu osnovani.

Prema razlozima datim u obrazloženju pobijanog rješenja, slijedi da je prvostepeni sud pri izvođenju zaključka o postojanju osnovane sumnje da je optuženi učinio krivično djelo za koje se protiv njega vodi krivični postupak, najprije u obrazloženju rješenja na stranama od 2. do 15. iznio sadržaj dokaza objektivne i subjektivne prirode (pri čemu je neophodno ukazati da sadržaj ovih dokaza ne ukazuje da je u predmetnom događaju došlo do tuče između optuženog i oštećenog kako se to navodi u žalbi) koji po nalaženju prvostepenog suda upućuju na postojanje osnovane sumnje da je oštećeni bio izložen fizičkom napadu od strane optuženog. Nakon toga, je prvostepeni sud izvršio analizu tih dokaza, a potom dao jasne i određene razloge o postojanju osnovane sumnje da je optuženi učinio predmetno krivično djelo, imajući pri tome u vidu i objektivnu i subjektivnu komponentu predmetnog krivičnog djela. Kada je u pitanju subjektivna komponenta konkretnog krivičnog djela za koje se optuženi potvrđenom optužnicom tereti, na strani 15. obrazloženja rješenja, prvostepeni sud je jasno i određeno naveo da je optuženi sa svojim profesionalnim iskustvom u borilačkim vještinama, plasiranjem udaraca pesnicama i nazuvenim stopalom, i to zamahom jakog intenziteta u glavu i lice kao vitalne dijelove tijela oštećenog i njegovim obaranjem uz hrvačke zahvate, od kojih udaraca je oštećeni zadobio više tjelesnih povreda koje svaka za sebe, a i u cjelini čine obilježja teške tjelesne povrede, bio svjestan da na takav način (za šta postoji osnovana sumnja) može usmrtno oštećenog M. D., na šta je i pristao, odnosno da je optuženi postupao sa eventualnim umišljajem. Prema tome, budući da je prvostepeni sud suprotno tvrdnji iz žalbe branitelja, u pobijanom rješenju dao razloge koji se odnose na subjektivni odnos optuženog prema krivičnom djelu koje mu se stavlja na teret, jer je potpuno jasno i određeno naveo da je optuženi, za šta postoji osnovana sumnja, bio svjestan da udaracima pesnicama i nazuvenim stopalom u glavu i lice kao vitalne dijelove tijela oštećenog, i to zamahom jakog intenziteta, može usmrtno oštećenog i da je na tu posljedicu pristao, neosnovani su žalbeni prigovori branitelja kojima se ukazuje da su u pobijanom rješenju izostali razlozi koji se odnose na umišljaj optuženog i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući prvostepeno rješenje branitelj optuženog A. B. u žalbi dalje navodi da je prvostepeni sud donošenjem pobijanog rješenja počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, jer je povrijedio pretpostavku nevinosti zagarantovanu odredbom člana 3. stav 1. ZKP FBiH, kojom je propisano da se svako smatra nevinim za krivično djelo dok se pravosnažnom presudom suda ne utvrdi njegova krivica. S tim u vezi branitelj je ukazao na dio osporenog rješenja, tačnije navode prvostepenog suda iznesene na strani 15. drugi pasus obrazloženja, te istakao da je tim navodima u pobijanom rješenju prejudiciran ishod krivičnog postupka u predmetnoj stvari.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu osnovani.

Naime, ovaj sud je izvršio uvid u tekst pasusa koji se citira kao i cjelokupno obrazloženje te utvrdio, da je u pasusu koji prethodi pasusu na koji branitelj u žalbi ukazuje, prvostepeni sud utvrdio da postoji osnovana sumnja da je optuženi učinio krivično djelo za koje se protiv njega vodi krivični postupak, odnosno da sporni navodi započinju najprije konstatacijom prvostepenog suda da je optuženi osnovano sumnjiv da je počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH. Stoga su neprihvatljive tvrdnje iz žalbe branitelja da je prvostepeni sud prejudicirao ishod krivičnog postupka i tako je povrijedio odredbu člana 3. stav 1. ZKP FBiH, te na taj način učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog žalbom ukazuje da je prvostepeni sud propustio da u pobijanom rješenju utvrdi da li su dosadašnji provedeni dokazi i argumentacije strana u postupku doveli u pitanje postojanje osnovane sumnje na strani njegovog branjenika, uslijed čega je po mišljenju branitelja optuženog učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Naprijed izneseni žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijanog rješenja, budući da je prvostepeni sud pri donošenju zaključka o postojanju osnovane sumnje cijenio tok odnosno razvoj krivičnog postupka, pa s tim u vezi cijenio i dokaze koji su do sada izvedeni na glavnim pretresima. Osim toga, branitelj u žalbi ne ukazuje na sadržaj do sada izvedenih dokaza u postupku, pa se ovakav žalbeni navod ukazuje paušalnim, koji se kao takav i nije mogao uzeti u razmatranje od strane ovog suda. Nadalje, branitelj optuženog u žalbi ne ukazuje koju to odredbu prvostepeni sud nije pravilno primijenio u vezi sa članom 312. stav 2. ZKP FBiH a da je to bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje rješenja. Kako ovaj sud u smislu člana 321. ZKP FBiH ne pazi po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba krivičnog postupka, to sud ovako koncipiran žalbeni navod branitelja optuženog nije mogao ispitati.

Branitelj optuženog B. A. smatra da se pritvor ne može odrediti na osnovu indicija (iako je u konkretnom predmetu riječ o produženju pritvora), nego je potrebno utvrditi postojanje osnovane sumnje koja je definisana kao „viši stepen sumnje zasnovan na prikupljenim dokazima koji upućuju na zaključak da je izvršeno krivično djelo“. Pri tome žalbom ukazuje na zauzeto stajalište Ustavnog suda BiH, bez navođenja konkretne odluke, da postojanje osnovane sumnje mora biti ocijenjeno na osnovu dokazne građe koja je prikupljena u fazi

istrage koja može zadovoljiti objektivnog promatrača u ocjeni da su lica koja su u pitanju mogla počinuti krivična djela koja im se stavljaju na teret. Branitelj se poziva i na standard utvrđen praksom Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP), prema kojem osnovana sumnja podrazumijeva postojanje činjenica, odnosno informacija koje bi objektivnom promatraču bile dovoljne da zaključi da postoji mogućnost da je lice o kojem se radi počinilo to djelo. Navodi da je ESLJP razradio pravo na osporavanje zakonitosti pritvora na način da ono obuhvata postojanje osnovane sumnje, u presudi F. C.&H. protiv U.K. od godine. Branitelj također smatra, da je sud dužan razmotriti snagu svih dokaza tužitelja dostavljenih uz prijedlog za određivanje ili produženje pritvora, te utvrditi da li isti po svom kvalitetu u dovoljnoj mjeri potkrepljuju osnovanu sumnju, da je osumnjičeni (iako u ovom predmetu njegov branjenik ima status optuženog) počinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret.

Ovi žalbeni navodi branitelja ne dovode u pitanje pravilnost zaključka o postojanju osnovane sumnje da je optuženi B. A. učinio krivično djelo za koje se protiv njega vodi krivični postupak.

Kako je već naprijed rečeno, iz obrazloženja pobijanog rješenja slijedi da je prvostepeni sud na osnovu mnogobrojnih dokaza objektivne i subjektivne prirode utvrdio postojanje osnovane sumnje da je optuženi B. A. učinio krivično djelo koje mu se na teret stavlja potvrđenom optužnicom, a zatim je nakon ocjene tih dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi izveo zaključak o postojanju osnovane sumnje da je optuženi učinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret. Razlozima datim u tom pravcu u pobijanom rješenju, žalba branitelja optuženog se uopće ne bavi niti ih dovodi u pitanje. Stoga, imajući u vidu dato obrazloženje pobijanog rješenja, kada je riječ o osnovanoj sumnji, ne može se prihvatiti žalbeni stav da prvostepeni sud nije ispoštovao stajališta na koja se branitelj u žalbi poziva, tim prije što ni branitelj u žalbi konkretno ne ukazuje u čemu je prvostepeni sud postupao suprotno u odnosu na naprijed navedena stajališta, osim što u žalbi samo citira naprijed navedena stajališta, a ista ne dovodi u vezu sa razlozima iz pobijanog rješenja.

Stoga, po nalaženju ovog suda, naprijed iznesenim žalbenim navodima branitelja optuženog B. A. nije dovedena u pitanje zakonitost i pravilnost pobijanog rješenja kada je riječ o postojanju osnovane sumnje da je ovaj optuženi učinio krivično djelo koje mu se na teret stavlja potvrđenom optužnicom, kao općem uvjetu za određivanje/produženje pritvora.

Kada je riječ o posebnom pritvorskom razlogu iz osnova propisanog u članu 146. stav 1. tačka c) ZKP FBiH, branitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud, osim što se pozvao na okolnosti izvršenja predmetnog krivičnog djela za koje se optuženi tereti, nije ponudio relevantne i dovoljne razloge za zaključak o postojanju iteracijske opasnosti, te da se u konkretnom slučaju prije radi o gomilanju razloga za određivanje pritvora, nego o argumentiranim razlozima prema navedenom zakonskom osnovu. Branitelj ukazuje i na Odluku Ustavnog suda BiH broj AP-4872/18 u kojoj su konstatovane povrede, jer „redovni sudovi nisu dali dovoljne razloge i argumente za zaključak o iskazanoj upornosti i odlučnosti apelanta u vršenju krivičnih djela, te je navedeno da opasnost od ponovnog počinjenja krivičnog djela mora biti uvjerljivo utvrđena“. Branitelj također smatra da je prvostepeni sud, kada je u pitanju naprijed navedeni pritvorski osnov cijenio isključivo radnje koje čine

obilježja konkretnog krivičnog djela, a da to nije mogao proizilazi iz odluke Vrhovnog suda FBiH broj 09 0 K 034115 19 Kž 2 od 30.07.2019. godine, na koju branitelj u žalbi ukazuje.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog B. A. nisu osnovani.

Prema razlozima datim u obrazloženju pobijanog rješenja slijedi da je prvostepeni sud kada je u pitanju zaključak o postojanju posebnog pritvorskog razloga propisanog u članu 146. stav 1. tačka c) ZKP FBiH, na strani optuženog, najprije imao u vidu da je u konkretnom slučaju ispunjen objektivni uvjet za predmetni pritvorski osnov tj. da postoji osnovana sumnja da je optuženi počinio krivično djelo za koje se može izreći kazna zatvora od tri godine ili teža kazna. Potom je sud imao u vidu i cijenio da je optuženi u predmetnom događaju, kako se to osnovano sumnja, prilikom napada na oštećenog ispoljio izrazitu upornost i bezobzirnost, iskazujući time da je njegov umišljaj bio usmjeren na lišenje života, a takve činjenične navode sud temelji na okolnosti da oštećeni, kako to proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka, nije pružao aktivan otpor prema optuženom niti je imao namjeru da mu se suprotstavlja, već da je zbog siline udaraca koje je zadobio od optuženog, kako bi se spasio, pobjegao u unutrašnjost objekta, nakon čega je optuženi krenuo za njim da ga ponovno napadne u čemu je bio spriječen od strane zaštitara, pa je pod nabojem emocija optuženi udarao u ogradu na ulazu u objekat psujući oštećenom majku i izgovarajući mu i prijetnje „hajde izađi da te dokrajčim, jer nećeš otići kući živ“. Također je sud imao u vidu da je optuženi i dok su se nalazili u unutrašnjosti objekta prijetio oštećenom, govoreći mu „nećeš izaći sa „Tenisa“ niti doći kući, jer ima da te ubijem“. Sve te okolnosti koje proizilaze iz iskaza svjedoka i iz sadržaja snimaka nadzornih video kamera, prvostepeni sud je cijenio kao naročite okolnosti, koje ukazuju da i dalje na strani optuženog iteracijska opasnost egzistira (optuženi je profesionalni kik bokser u punoj snazi, koji je borilačke vještine u konkretnom slučaju, kako se to osnovano sumnja, zlopotrijebio prema osobi koja mu nije davala povoda za takvo ponašanje i kojoj je prijetio da će je lišiti života). Prema tome, suprotno navodima iz žalbe branitelja, ovaj sud nalazi da činjenice i okolnosti na koje se prvostepeni sud u pobijanom rješenju pozvao pri ocjeni postojanja razloga za produženje pritvora optuženom iz osnova člana 146. stav 1. tačka c) ZKP EBiH, ukazuju na postojanje naročitih okolnosti koje opravdavaju bojazan da bi optuženi boravkom na slobodi dovršio krivično djelo za koje se potvrđenom optužnicom tereti. Budući da se ovim konkretnim činjenicama i okolnostima na koje se pozvao prvostepeni sud u pobijanom rješenju, žalba branitelja optuženog i ne bavi, niti ih osporava, samo citiranje određenih stavova iz odluke Ustavnog suda BiH broj AP-4872/18, bez njihovog dovođenja u vezu sa konkretnim krivičnim predmetom i razlozima koje je iznio prvostepeni sud za svoj zaključak o ispunjenju ovog posebnog pritvorskog osnova, ne može dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja. Iz navedenog također slijedi da prvostepeni sud nije cijenio samo okolnosti koje čine obilježja krivičnog djela za koje postoji osnovana sumnja da ga je učinio optuženi, pa se suprotna žalbena tvrdnja i pozivanje na naprijed navedenu odluku Vrhovnog suda FBiH, ne mogu prihvatiti.

Na kraju, prvostepeni sud je, kako to proizilazi iz pobijanog rješenja (strana 16., pasus drugi) razmotrio mogućnost da li bi se svrha koja se želi postići produženjem pritvora mogla ostvariti primjenom blažih mjera prema optuženom, te zaključio da se to u konkretnom slučaju ne može očekivati, navodeći konkretne razloge za taj zaključak. Date razloge

prvostepenog suda branitelj optuženog žalbom ne dovodi u pitanje, pa se nije mogao prihvatiti uopćeni žalbeni prijedlog branitelja da se optuženom odrede mjere zabrane predložene u žalbi.

Na osnovu svega iznesenog ovaj sud je osnovom člana 337. stav 3. ZKP FBiH žalbu branitelja optuženog B. A. odbio kao neosnovanu.

Zapisničar
Roić Živana,s.r.

Predsjednik vijeća
Marić Slavko,s.r.